

заизвива на високъ и нѣженъ гласъ тая любима на татка коледна пѣсень :

Родила го, повила го,
ой, коладе ле, мой коладе !

Татко духна нѣколко пѣти въ флейтата, облиза си устнитѣ и я прилепи до тѣхъ. Ние съ любопитство заследихме всѣко негово движение. Очитѣ му се извиха къмъ прѣститѣ, и единъ глухъ звукъ се присѣдини къмъ тънкия гласъ на мама. Колко продължи това, не зная. Прекъсна унеса ни стенниятъ часовникъ. Неговитѣ топузи заслизаха надолу, и ние, за наша изненада, прочетохме дванайсетъ удара. Татко сне флейтата отъ устнитѣ си, обгали я съ шепата тамъ, гдето бѣше духалъ, и промълви :

— Колко бързо се измина времето !

— Така е, когато на сърдцата е добре — допълни мисълта му мама.

Сестритѣ ми премѣстиха софрата, поприметоха и започнаха да постилатъ. Мама се попривдигна и тъй, както си бѣше клекнала, просто изсипа дветѣ ми братчета въ леглото. Тате стана, взе сѣдината съ просото и посипа постилкитѣ, като хвърли по нѣколко зърна и върху главитѣ ни.

— Толкова жълтици да влѣзатъ въ кѣщи.

Останалото остави за нова година.

* * *

Едно странно безпокойство ме обхвана, когато останаха два-три деня до Коледа. Всѣки мигъ очаквахъ да чуя, че Грухчо, нашиятъ пѣргавъ и хубавъ Грухчо, е закланъ. А пъкъ азъ тъй бѣхъ привикналъ съ него ! Откакто го купихме, малко и кѣдраво по гърба си прасенце, всѣка вечеръ азъ му носѣхъ въ тенекията забъркани трици или помия. Тая година и ние, като съсе-